

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: R. L., nar. X, ev.č. X
státní příslušnost U.
pobytem v ČR: X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2025, č. j. OAM-1558/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní

ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a že řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Současně žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „dublinké nařízení“), je Slovenská republika (dále též „Slovensko“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech, a proto žádá o soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Domnívá se, že v případě jeho návratu na Slovensko by mohl být vystaven zacházení dosahujícímu úrovně ponižujícího nebo nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv EU.
3. Žalobce připomněl rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12). Přestože se tento případ týkal zcela odlišného skutkového stavu (rodina s malými dětmi, která měla být přemístěna do Itálie), některé obecnější závěry ESLP lze zohlednit i v případě žalobce. ESLP v rozhodnutí odkazoval na dřívější judikaturu a též judikaturu Soudního dvora EU s tím, že domněnka, dle níž státy dublinkého systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, je vyvratitelná. Domněnku, že přijímající země bude vždy postupovat v souladu s čl. 3 Evropské úmluvy, lze tedy vyvrátit, pokud budou existovat závažné důvody domnívat se, že osobě hrozí reálné nebezpečí vystavení ponižujícímu nebo nelidskému zacházení. Proto je nezbytné provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. V posuzované věci žalobce nedošlo k důkladnému a individuálnímu posouzení, protože odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné z hlediska neexistence systematických nedostatků slovenského azylového systému. Žalovaný dospěl k závěru, že Slovensko nevykazuje žádné systematické nedostatky, což je v rozporu s dostupnými informacemi (poznámka soudu: žalobce žádné informace neupřesnil).
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí provedl posouzení „polského“ azylového systému (poznámka soudu: žalobce v žalobě opakovaně uvádí jinou členskou zemi EU a její azylový systém, který se jeho případu netýká) na základě jediné zprávy OAMP. Tato zpráva nezkoumá reálné podmínky ve slovenských azylových zařízeních nebo podmínky pro tzv. dublinké navrátilce, nýbrž pouze obecně popisuje zákonné nastavení azylového procesu. Zpráva například uvádí, že žadatel může být zajištěn v detenčním středisku, ale nepopisuje problematiku praxi při zajišťování žadatelů. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků na Slovensku je generické a opakovaně používané u prakticky libovolného státu.
5. Dle čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení postačí domněnka systematických nedostatků v azylovém řízení založených na existenci závažných důvodů. Tyto důvody žalobce prokázal v předchozích odstavcích podané žaloby. Správní orgán provedl dokazování ve zcela nedostatečném rozsahu. Přitom průběh azylového řízení na Slovensku naplňuje obavy v souladu s čl. 3 odst. 2 dublinkého nařízení.

6. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, vychází pouze z jedné zprávy a nevěnuje se aktuálnímu a reálnému stavu „polského“ azylového systému (poznámka soudu: opět napadán azylový systém jiného členského státu, který se žalobce netýká). Na tomto základě nebylo možné spolehlivě vyloučit, že žalobce nebude při transferu na Slovensko vystaven nelidskému či ponižujícímu zacházení. Z dostupných zpráv o Polské republice (poznámka soudu: opět uvedena jiná země) totiž podle žalobce vyplývá, že žadatelům o mezinárodní ochranu zde riziko hrozí (poznámka soudu: žalobce neuvedl žádné zprávy).
7. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by se nemohl vrátit na Slovensko a pouze sdělil, že chce zůstat na území ČR. Pro postup žalovaného byl směrodatný čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení. Vzhledem k tomu žalovaný požádal dne 21. 11. 2024 Slovensko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a dne 19. 12. 2024 obdržel informaci, že Slovensko uznalo svoji příslušnost k posouzení této žádosti.
9. Žalovaný se dále zabýval skutečností, zda v případě Slovenské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a v podmínkách přijetí žadatelů, jenž by dosahovalo nelidského či ponižujícího zacházení. Slovenská republika je povinna v souladu s dublinským nařízením objektivně a nestranně posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zde odkázal také na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 Azs 324/2016 – 38, z něhož mimo jiné vyplývá, že „tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (bod 10 preambule dublinského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v EU lze tento předpoklad označit za oprávněný. Neměl by tak být rozdíl v tom, zda o žádosti bude rozhodovat ČR nebo Rakousko (či jakýkoliv jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel i možnost obrátit se na soud s žádostí o přezkum, přičemž toto právo je zaručeno ve všech členských státech v EU.“
10. Dále žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že žalovaný byl především povinen zohlednit právní normy, kterými je vázán z důvodu členství v EU. Žalobce mohl nabýt dojmu, že nedošlo k meritornímu posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, avšak kvůli okolnostem podané žádosti k tomuto ani dojít nemohlo, neboť by tím žalovaný postupoval v rozporu s dublinským nařízením, podle něhož věcné posouzení důvodů podané žádosti přísluší Slovensku.
11. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (za souhlasu účastníků řízení) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Soud samostatně nerozhodoval o žalobcem uplatněném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť ten byl konzumován konečným rozhodnutím ve věci samé.
14. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti vyplynulo, že žalobce vycestoval z Ukrajiny asi před 5 nebo 6 lety. Měsíc a půl pracoval v Belgickém království, následně přicestoval do ČR. Odtud vykonával pracovní cesty na Slovensko, tam byl naposledy asi před 18 měsíci. Slovenskou republikou mu bylo uděleno oprávnění k pobytu platné do 13. 1. 2023. Žalobce cestovní doklad ztratil. Jiná víza či oprávnění k pobytu mu nebyla žádným státem EU udělena. O mezinárodní ochranu dosud nežádal. Je svobodný a bezdětný. Nepotýká se s žádným zdravotním omezením, nepodstupuje jakoukoliv léčbu a nemá žádné zvláštní potřeby. Od 11. 6. 2023 byl ve výkonu trestu v ČR za napomáhání nelegální migrace osob. Důvodem podané žádosti o mezinárodní ochranu je obava žalobce z účasti na válečném konfliktu. Žalobce by rád žil v ČR, na Ukrajině není práce. Jelikož žalobce nepředložil ke své totožnosti a státní příslušnosti žádné doklady, správní orgán za tím účelem přijal čestné prohlášení žalobce ze dne 21. 11. 2024.
15. V rámci pohovoru k podané žádosti žalobce uvedl, že byl odsouzen v ČR za napomáhání nelegální migraci osob. Měl totiž problém se zaměstnáním a oficiálně nemohl pracovat. Od známých dostal nabídku převozu osob a tuto práci vykonal. Podílel se tak na převozu syrských státních příslušníků z Maďarska do Německa. Pobytové oprávnění Slovenské republiky si vyřídil proto, neboť chtěl získat doklady některého členského státu EU a mít možnost práce. Známý mu pomohl s vyřízením formalit. Ve Slovenské republice byl pouze za účelem vyřízení pobytového oprávnění. Dále se zde zdržel 3 dny za účelem hledání zaměstnání. Se zaměstnavatelem se ale nedohodl. Dlouhodobě na Slovensku nepobýval. Vykonal pouze krátkodobé pobyty v Německu, Rakousku, Slovensku a Bulharsku. Dlouhodoběji byl pouze v ČR. Měl pouze slovenské pobytové oprávnění, jiným vízem či pobytovým oprávněním nedisponoval. Pobytové oprávnění Slovenska bylo platné asi od února 2021. Toto oprávnění si vyřídil do 3 měsíců od svého přicestování do EU. Ze Slovenska odcestoval proto, že měl zájem být v ČR. Do ČR přicestoval, protože zde měl práci. V ČR se mu zalíbilo, protože je zde lepší život než na Ukrajině. Toto jsou všechno důvody, pro které přicestoval právě do ČR. Na Slovensku neměl nikdy žádné problémy. Nikoho tam nemá. V ČR, konkrétně v Praze, již má známé. Toto jsou všechno důvody, pro které by nemohl odcestovat na Slovensko. V Německu má bratrance, který však bude cestovat na Ukrajinu. Na území EU nemá žádné příbuzné ani nejbližší sociální vazby.
16. Žalovaný správní orgán postupoval ve správním řízení plně v souladu s dublinským nařízením. Podle čl. 3 odst. 1 dublinského nařízení žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. dublinského nařízení. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný

členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána (čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení).

17. Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je vůbec ve smyslu uvedeného dublinského nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 dublinského nařízení přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení předmětné žádosti. Podle čl. 7 odst. 1 dublinského nařízení se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.
18. Čl. 8 dublinského nařízení nelze v případě žalobce aplikovat, neboť žalobce je co by žadatel o udělení mezinárodní ochrany osobou zletilou. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 9 dublinského nařízení, protože jak vyplývá z žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny požívající mezinárodní ochrany. V případě žalobce není aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 10 dublinského nařízení, neboť ze samotné žádosti žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Obdobně není v případě žalobce aplikovatelné ani kritérium uvedené v čl. 11 dublinského nařízení, neboť z podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce vyplývá, že na území členských států EU nepožádalo o mezinárodní ochranu současně nebo brzy po sobě několik rodinných příslušníků žalobce nebo svobodných nezletilých sourozenců, o jejichž žádostech by mělo řízení probíhat společně (aby uplatněním jednotlivých kritérií nedošlo k jejich oddělení). Na území členských států EU nepobývají žádní takoví rodinní příslušníci žalobce nebo svobodní nezletilí sourozenci.
19. Podle čl. 12 odst. 1 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. V čl. 12 odst. 2 dublinského nařízení je řešen žadatel coby držitel platného víza a v čl. 12 odst. 3 dublinského nařízení pak žadatel coby držitel více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přičemž oba posledně citované odstavce nejsou v případě žalobce aplikovatelné.
20. Podle čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3 tohoto článku, dokud žadatel neopustil území členských států.
21. V případě žalobce bylo nezbytné aplikovat právě kritérium uvedené v čl. 12 odst. 4 dublinského nařízení, neboť z informací získaných v průběhu správního řízení, konkrétně z prohlášení žalobce, elektronické kopie karty pobytového oprávnění a vyjádření Slovenské republiky ze dne 19. 12. 2024 (vše založeno ve správním spise) vyplynulo, že žalobce byl ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 18. 11. 2024 držitelem povolení k přechodnému pobytu (pro podnikatele) č.: RK8040407 vydaného Slovenskou republikou a platného do 13. 1. 2023 (dle prohlášení žalobce platného od února 2021). Z provedených zjištění také vyplynulo, že žalobce vycestoval z vlasti před 5 až 6 lety, do Evropské unie přicestoval v roce 2020 a do 3 měsíců si vyřídil pobytové oprávnění na Slovensku. Podrobnější data cesty žalobce nebyl schopen sdělit. Od této

doby žalobce pobývá nepřetržitě na území EU. Dle vyjádření Slovenska, v akceptaci ze dne 19. 12. 2024, se považuje udělené oprávnění žalobci k přechodnému pobytu stále za platné vzhledem k vyhlášení mimořádné situace ve Slovenské republice. Na základě shora uvedeného tak bylo nezbytné aplikovat v případě žalobce kritérium dané článkem 12 odst. 4 dublinského nařízení, kdy je podle článku 12 odst. 1 dublinského nařízení příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu členský stát, který vydal žadateli povolení k pobytu, jehož platnost skončila před méně než dvěma roky, přičemž žadatel dosud neopustil území členských států EU.

22. Na základě shora uvedených zjištění je tedy příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany skutečně Slovensko. Z tohoto důvodu žalovaný požádal dne 21. 11. 2024 Slovensko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR dne 18. 11. 2024. Dne 19. 12. 2024 obdržel správní orgán informaci o tom, že Slovensko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
23. Žalovaný se správně zabýval dále skutečností, zda v případě Slovenska existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V uvedené souvislosti žalovaný vycházel především z dokumentu Informace OAMP Slovensko, azylový systém ze dne 22. 11. 2024. Na podkladě shromážděných informací soud přisvědčil žalovanému, že v souladu s dublinským nařízením je Slovensko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Ze zajištěných podkladů vyplývá, že azylové řízení na Slovensku netrpí systematickými nedostatky a podmínky přijetí žadatelů jsou standardní. Bližší informace jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí a v předmětném dokumentu, jenž je součástí správního spisu. Shora citovaná Informace OAMP popisuje mimo jiné průběh řízení na Slovensku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti podání odvolání, ubytování v azylových střediscích, přijímací podmínky, situaci dublinských navrátilců a další.
24. Na úrovni EU (jejích výkonných orgánů, Soudního dvora EU, ESLP) nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu na Slovensku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu na Slovensko. Slovensko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Slovensko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Slovensko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu členskými státy EU. Žalobci tedy nehrozí na Slovensku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
25. K uplatněným žalobním námitkám soud nejprve uvádí, že jsou zcela obecné a nekonkrétní. Žalobce dosud neuvedl žádný relevantní důvod, pro který by se nemohl vrátit na Slovensko. Pouze sdělil, že v ČR již má známé, a proto chce zde zůstat.

26. Žalobce v žalobě neuváděl žádné nedostatky azylového systému na Slovensku, z nichž by měl obavu. Pouze obecně uvedl, že se domnívá, že by tam mohl být vystaven zacházení dosahujícímu úrovně ponižujícího nebo nelidského zacházení ve smyslu čl. 3 dublinského nařízení. Žalobce také sdělil, že domněnka o tom, že členské státy EU dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu je vyvratitelná, pokud existují závažné důvody se domnívat, že osobě hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s čl. 3 dublinského nařízení. Soud samozřejmě toto obecné tvrzení žalobce potvrzuje, nicméně poukazuje na to, že žalobce neuvedl existenci jakýchkoliv důvodů (natož závažných), na jejichž základě by bylo možné se domnívat, že žalobci hrozí na Slovensku reálné nebezpečí, že by mohl být vystaven zacházení v rozporu s dublinským nařízením. Existenci takových důvodů nenalezl ani sám žalovaný nebo soud. Žalobce tedy jen konstatoval obecně platná pravidla azylového systému v EU, která v jeho případě nebyla nijak porušena. Vzhledem k obecnosti námitek soud nemohl blíže reagovat na výtky ke slovenskému azylovému systému a zcela odkazuje na již shora provedená zjištění a výklad, kde na základě zajištěných podkladů uzavřel, že slovenské azylové řízení netrpí systematickými nedostatky, nevykazuje znaky porušování základních lidských práv a podmínky přijetí žadatelů jsou zcela standardní.
27. Podobě soud musí reagovat na obecné tvrzení žalobce, že ve správním řízení nedošlo k důkladnému a individuálnímu posouzení věci, protože je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné z hlediska údajné neexistence systematických nedostatků slovenského azylového systému. Žalobce zpochybňuje závěr žalovaného o tom, že Slovensko nevykazuje žádné systematické nedostatky, protože podle žalobce to je v rozporu „s dostupnými informacemi“. Zde žalobce ani neuvedl, o jaké dostupné informace se má jednat, z jakých zdrojů vychází a čeho se mají takové informace týkat. Především však žalobce nesdělil, jaké konkrétní vady a systematické nedostatky má slovenský azylový systém vykazovat, a kterých se konkrétně sám obává. Žalobcova pomluva slovenského azylového systému je naprosto nekonkrétní, nepodložená, a tedy nedůvodná. Žalobce dále neuvádí, v jakém směru bylo posuzování jeho věci nedostatečné a jaké konkrétní nedostatky má odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce zpochybňuje závěr žalovaného o tom, že ve slovenském azylovém systému neshledal systematické nedostatky, nicméně sám žalobce žádné konkrétní nedostatky nenamítal. Pokud někde nedostatky azylového systému nejsou, lze je těžko popisovat. Slovensko je podobnou zemí jako je Česká republika, v některých parametrech může být i dokonce lepší, pro život příznivější. Má-li cizinec v oblibě ČR, může mít stejně tak v oblibě i Slovensko. Žalobci se na Slovensko zřejmě nechce, ale nemá pro to žádné důvody. Zcela nepodložené je pak jeho tvrzení o tom, že v žalobě prokázal existenci závažných důvodů se domnívat, že mu hrozí na Slovensku reálné nebezpečí, že bude vystaven zacházení v rozporu s dublinským nařízením. Žádné takové důvody žalobce neuváděl a jejich existenci tedy ani neprokázal. Jak již bylo shora uvedeno, žalovaný ani soud existenci takových důvodů neshledali.
28. Žalobce většinou svoji žalobu směřoval proti polskému azylovému systému (jen občas správně zmínil Slovensko a jeho azylový systém), což soud vyhodnotil v kontextu s obsahem napadeného rozhodnutí tak, že se mělo správně jednat výlučně o napadání slovenského azylového systému a Slovenské republiky. Jinak tato pochybení v žalobě svědčí o pravidelné recyklaci stejných obecných výtek, jenž jsou obecně uplatnitelné vůči kterémukoliv azylovému systému členských států EU, a to v případě jakéhokoli

- cizince. Jelikož jsou obecné, nijak nereflektují skutečnou situaci a podmínky azylových systémů v jednotlivých zemích a ani situaci a obavy konkrétního cizince.
29. Nad rámec uvedeného soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018-28, z nějž mimo jiné vyplývá, že v případě většiny členských zemí EU nelze říci, že by trpěly systémovými nedostatky, a proto stačí jen obecná úvaha. V případě tohoto státu platí zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy nad dodržováním lidských práv v jednotlivých členských státech EU. Uvedené závěry se žalobci v podané žalobě nepodařilo vyvrátit.
 30. Také rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č.j. 6 Azs 117/2018-26, uvádí, že *„Při uplatňování unijního práva mohou členské státy předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, tak že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani (až na výjimečné případy) ověřovat, zda tento stát dodržel práva zaručená EU“*.
 31. V souvislosti s obavami žalobce, byť neupřesněnými, soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č.j. 6 Azs 324/2016 – 38, z něhož také vyplývá, že *„tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se s žadatelem o mezinárodní ochranu bude zacházet stejně, ať podá žádost v jakémkoliv členském státě (srov. bod 10 preambule dublinského nařízení). Vzhledem k pokročilé harmonizaci azylového práva v EU lze tento předpoklad označit za oprávněný. Neměl by tedy být rozdíl v tom, zda o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bude rozhodovat ČR nebo Rakousko (či jakýkoliv jiný členský stát). V případě nepříznivého rozhodnutí má neúspěšný žadatel možnost obrátit se na soud se žádostí o přezkum (právo vyplývá z čl. 47 Listiny základních práv EU a čl. 46 procedurální směrnice), což je zaručeno ve všech členských státech EU.“*
 32. V souladu s dublinským nařízením je Slovenská republika povinná objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dosud tedy nedošlo k meritornímu posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, k tomu je vzhledem k okolnostem podané žádosti v souladu s dublinským nařízením příslušné Slovensko. Ostatně to také svoji příslušnost k posouzení žádosti uznalo.
 33. Žalobce v žalobě také označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože vychází pouze z jedné zprávy a nevěnuje se aktuálnímu a reálnému stavu „polského“ azylového systému. Jak již výše soud vyložil, žalobce měl zřejmě na mysli stav slovenského azylového systému. Dále ke zprávě OAMP ze dne 22. 11. 2024 žalobce uvedl, že nezkoumá podmínky ve slovenských azylových zařízeních či podmínky pro tzv. dublinské navrátilce, přitom nepopisuje problematickou praxi zajišťování žadatelů, kterou měl údajně popsat v žalobě sám žalobce. Toto jeho tvrzení se nezakládá na pravdě, protože žalobce v žalobě neuváděl žádné konkrétní výtky vůči slovenskému azylovému systému a ani nepopisoval jakoukoliv problematickou praxi zajišťování žadatelů o mezinárodní ochranu. Problematika zajištění žadatelů a alternativ zajištění je popsána na straně 7 – 8 citované zprávy. Problematika tzv. navrátilců v rámci dublinského systému je řešena na straně 5 citované zprávy. Podle zjištěných informací mají dublinští navrátilci ekvivalentní přístup k přijímacím podmínkám jako ostatní žadatelé o mezinárodní ochranu a je na ně nahlíženo jako na prvožadatele, včetně dodržení všech procesních náležitostí. Informace o azylových střediscích (rozmístění, kategorie, kapacity a podmínky v nich) jsou obsaženy na straně 5 až 6 citované zprávy.

Podle získaných informací se jeví kapacita středisek jako dostatečná, žadatelům je ve střediscích poskytována strava třikrát denně, jsou jim poskytovány základní hygienické potřeby a další nezbytné věci. Žadatelé mají přístup k psychologické péči, zdravotní péči, k výukovým kurzům slovenského jazyka a k poradenství ohledně kulturních rozdílů. Popsané podmínky ve slovenských azylových zařízeních odpovídají unijním pravidlům a o žadatele o mezinárodní ochranu je v dostatečném rozsahu postaráno. Ostatně ani žalobce nic konkrétního proti podmínkám v těchto zařízeních nenamítal. Nejsou-li zjištěny nějaké problémy, nemohou být ani ve zprávě popisovány. Není pravdivé rovněž tvrzení žalobce, že odůvodnění neexistence nedostatků na Slovensku je generické a prakticky používané vůči libovolnému státu. Z Informace OAMP ze dne 22. 11. 2024 je naopak zřejmé, že tato popisuje konkrétní azylový systém Slovenska a nikoliv libovolného státu EU. Odůvodnění neexistence nedostatků není generické, neboť ty nebyly vůbec shledány. Žalobce poukazuje na smyšlené nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí a Informace OAMP, přitom však sám v žalobě uvádí jen obecné skutečnosti, které lze obecně uvádět v jakémkoliv případě cizince vůči jakémukoliv členskému státu EU.

34. Ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), byla žalobci dána dne 2. 1. 2025 možnost, aby se seznámil s podklady rozhodnutí, vyjádřil se k nim, navrhl další podklady rozhodnutí a též vyjádřil případné námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce svého práva využil a správnímu orgánu sdělil, že se hodlá podrobně seznámit s předloženými podklady rozhodnutí. Další podklady rozhodnutí nenavrhoval, ani si je nepřál doložit, pouze uvedl, že na Slovensko nechce, nemá tam zázemí, v minulosti se tam nezdržoval. Z uvedeného vyplývá, že ani žalobce nenavrhoval a nedokládal žádné další zprávy týkající se Slovenska a jeho azylového systému. Žádné konkrétní poznatky o údajných nedostacích Slovenského azylového systému neměl ani žalovaný. To ostatně nevyplynulo z žádného z použitých zdrojů, na jejichž základě byla zpracována Informace OAMP ze dne 22. 11. 2024 (použité zdroje byly uvedeny na straně 9 až 10 citované zprávy). Není tak pravdivé ani poslední tvrzení žalobce v žalobě, že z dostupných zpráv vyplývá, že žadatelům o mezinárodní ochranu hrozí na Slovensku (žalobce opět uvedl chybně „v Polsku“) riziko špatného zacházení. Žádné takové indicie či zprávy nebyly ve věci zjištěny.
35. Podle čl. 17 dublinského nařízení se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
36. Žalobce je svobodný, bezdětný, zletilý a samostatný, nepotýká se s žádným zdravotním omezením a není osobou závislou na pomoci druhých. Neuvedl žádné významné důvody, pro které přicestoval právě do ČR. Na území ČR nemá nejbližší rodinné vazby. Žalobce je plně samostatný a je schopen si obstarat vlastními silami prostředky potřebné k pokrytí svých životních potřeb. Neuvedl žádné konkrétní námitky proti řízení o udělení mezinárodní ochrany na Slovensku. Žalobci tam bude zajištěno ubytování a bude moci čerpat výhody z další přijímací pomoci. Oprávnění žalobce k pobytu je Slovenskou republikou stále považováno za platné. Za této situace soud přisvědčil správnosti postupu žalovaného, který nenalezl důvody pro aplikaci čl. 17 dublinského nařízení a převzetí odpovědnosti za žádost žalobce o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení je příslušný podle závazných unijních kritérií jiný členský stát EU.

37. Podle článku 18 dublinského nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen převzít žadatele, jenž podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, a dokončit posouzení jeho žádosti. V posuzované věci je tedy Slovensko povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.
38. Soud k věci uvádí, že napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností ani nezákonností a je věcně správné. Žalobcem uplatněné námitky nezpochybnily závěry žalovaného. Napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k případu žalobce dostatečně odůvodněno, žalovaný zjistil dostatečně skutkový stav, přitom vycházel z podkladů, s nimiž se měl možnost žalobce seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění. Doplnění žalobce nenavrhoval.
39. Ze shora uvedených důvodů se krajský soud ztotožnil s postupem žalovaného i s jeho závěry o nepřípustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané na území ČR ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, protože k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát EU. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví, což v této věci žalovaný správně učinil. Ačkoliv je řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v jednom členském státě zastaveno (bylo třeba jej formálně ukončit), nejde o rozhodnutí věcné, neboť případné právo žalobce na azyl bude dále posuzováno před orgány jiného (příslušného) státu.

V. Závěr a náklady řízení

40. Soud neshledal uplatněné žalobní body důvodnými a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl v řízení úspěšný, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku). Ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (jejich přiznání nepožadoval), proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně